

Præsto Amts 1ste Valgfreds indtog, at bruge Finantsloven som et Vaaben mod Ministeriet. Gud bevares, naar man mente, at en Regjering stod i Veien for Folkets Udvikling og Velfærd, var man berettiget til ved Finantsloven at vise Mistillid til den daværende Regjering, men nu naturligvis ikke. Det er altsaa klart godtgjort, at et Medlem af den nuværende Regjering brugte Finantsloven i 1875—76, indgik en Overenskomst med et stort Parti for at styrte den daværende Regjering og forpligtede sig dertil, førend Finantsloven kom til Fællesudvalg. Det var ingen Forbrydelse den Gang, men Gudbevares, dersom Venstre gjør det Samme nu, hvilken forfærdelig Brøde er det da ikke? Saa taler man saa meget om Venstres Finantslovs Nægtelse. Jeg skal ikke komme videre ind derpaa, men jeg vil dog sige, at jeg tror, at man fremdrager Nægtelsen i en mindre heldig Form. Jeg tror ikke, at Folkethinget som saadant nogeninde egentlig har havt til Hensigt i Virkeligheden at nægte en Finantslov. Jeg veed godt, at vi i Efteraaret 1873, da jeg gik med, nægtede Finantsloven her ved 1ste Behandling, men jeg kjenner ogsaa Forudsætningerne derfor. Jeg veed, at det i alt Fald fra mange Sider var for at fremtvinge en Oplosning, ikke for at nægte Finantsloven. Der var Mange i Thinget, der havde imod at gaa den foreslaaede Vej i Foraaret 1873, fordi man ikke vilde nægte Finantsloven, just som Finantsaaret var saa nær udløbet. I det Hele, naar vi ingen Finantslov have faaet, har det saa været, fordi vi have nægtet Finantsloven, nei, men fordi vi ikke have villet bøie os for det andet Thing. Vi have ikke villet følge dem, der have villet flytte Indflydelsen paa Bevillingsretten herfra over til det andet Thing. Vi faae, at den Indflydelse, som det ærede Medlem for Præsto Amts 1ste Valgfreds (Scavenius) i 1873 indrømmede, at Folkethinget skulde have, skulde flyttes til det andet Thing — han indrømmede da, at Folkethinget skulde have den største Indflydelse i finantfelle Sager — den vil man nu lægge over paa den anden Side. Jeg haaber, at den ærede Kultusminister ikke vil være med dertil, siden det ærede Medlem for Præsto Amts 1ste Valgfreds har udtalt meget bestemt, at den overveiende Indflydelse bør være her. Det er det, der har medført de store Konflikter, at man vil forrykke Tyngepunktet ved at opstille en Doktrin om Ligeberettigelse; ja, ikke en Gang Ligeberettigelse vil man lade sig nøie med, men Ministeriet og Høire have bygget hele deres Politik paa det andet Thing, de have gjort Alt for at komme i Konflikt

med Folkethinget. Jeg erindrer meget godt, hvorledes man forhandlede om Lønningslovene i sin Tid. Jeg skal ikke benytte en Ministers private Udtalelse, men jeg tror, jeg rammer Sømmet paa Hovedet, naar jeg siger, at Regjeringen da vilde have Konflikt, efter som den satte Lønningspørgsmaalet paa Finantsloven. Jeg veed vel, at der var forelagt Lønningslove, jeg var selv Ordfører for en af dem, og som gjennemførtes, og de vilde gjerne paa det Tidspunkt have flere, men efter at Lønningspørgsmaalet var sat paa Finantsloven, mente den, at det ikke gik an at gjennemføre Lønningslovene for de store Stater, thi saa vilde der ingen Modstandskraft være overfor de Andre. Jeg kan føre Bevis for, at det er, som jeg siger. Vi behandlede her i Thinget en Lov for Postbøjenet, der var meget bedre for dets Embeds- og Bestillingsmænd, end den Lov, der blev vedtaget, var for denne Stat, men desuagtet vilde Ministeriet ikke have den. Jeg tror derfor, at naar man bestylder os for ikke at ville arbejde paa Noget, og at vi ville lade Alt visne, saa kunne vi svare, at det er Nødvendighedens Magt, der desværre har ført til denne Visnen. Jeg hører ikke til dem, der ønske, at Noget skulde visne. Jeg har altid vedkjendt mig og lægger ikke Skjul paa, at jeg beklager, at det er kommet dertil, men er det ikke, fordi Regjeringen ikke vil forhandle med dette Thing og, naar den arbejder med det, gjør Alt for at komme i Konflikt med det? Det er den nøgne Kjendsgjerning. Og saa raabe vore Modstandere ud i Landet paa, at vi lade en hel Del Lovforslag visne. Ja, man er dristig nok — jeg skal ikke bruge et stærkere Ord for ikke at kalde paa Formandens Kløkke — man er dristig nok til at drage Forslag frem, som vi skulde have hindret Vedtagelsen af, men som de Herrer have gjort Alt for at hindre i at gaa igjennem. Have de Herrer lyst til at faae det nærmere paavist, saa er jeg til Tjeneste. Det kan ikke nytte at tale om Visnepolitik, især da Regjeringen har gjort Visnepolitikken til sin i en Grad, som Folkethinget aldrig har gjort det. Det vil erindres, at en Minister udtalte om et privat Lovforslag i dette Thing, at han vidste, at der var et stort Ønske om at faae det, og at Røststemmernes Delegerede havde anbefalet et Lovforslag i lignende Retning, samt at det hvilede paa et godt og sundt Grundlag, men desuagtet vilde han ikke forhandle derom, for Folkethinget vilde bøie sig og behandle Regjeringens Forslag, og en anden Minister gik videre og tilføiede det lille Ord: alle, med andre Ord, man sagde til os: vi ville